

SKUPAJ ZA BOLJŠI JUTRI

Tita Žilavec, 9.a

tita.zilavec@os-kungota.si

OŠ KUNGOTA

Ko nekoga izgubiš, veš kaj je smrt. Ko padeš in si zlomiš ključnico, veš, kaj je bolečina. Ko si lačen, veš, kaj je lakota. Ko si izoliran od okolice, spoznaš osamljenost. Ko ti deroča voda vzame edini dom, spoznaš njegovo vrednost. Najbolj samo-po-sebi umevne dobrine postanejo privilegij, ko jih izgubimo.

Kako bi opisala ta svet, če bi se zjutraj zbudila v hladni hiši, odšla v šolo brez grižljaja in toplega čaja? V šoli bi se mi pogled ustavil na ročno izpisani tabli za današnji jedilnik. Nič ni napisano na njej. Samo prazna črna tabla. Ni malice, ni kosila. Po šestih urah pouka bi šla domov. Hladilnik je še vedno prazen, pitne vode je samo še za nekaj požirkov. Morala bi na trening. Pa ne morem. Slabotna sem. Poskušam odmisлити lakoto in vseeno grem. Nič ni od mene. Padam, se spotikam in na koncu jočem. Zaspim v solzah. Zmrazi me, ker je to svet, ki podpira umiranje in jemlje radost, upanje in sanje, ki jih otroci imamo.

Res lahko razumem vrstnika, ki ga že en obrok dnevno dela mirnega, srečnega in izpopolnjenega, ker ve, da je to dobrina, ki mu omogoča učenje, rast in prihodnost? Lahko razumem, da ta dobrina ni samoumevna? Lahko razumemo samo sebe in svojo občasno naveličanost, naraščajočo depresivnost, neaktivnost, čeprav imam vse pogoje za dobro življenje? Če si nastavim ogledalo, v katerem se zrcalijo vsa lakota in revščina mojih vrstnikov, potem razumem - in se obenem sramujem.

Osnovi pogoj za boljši svet je mir. Boj za mir je boj proti revščini. Ta pa v osnovi zahteva možnost dostojnega plačila za opravljeno delo. To pomeni, da mora biti najprej na voljo delo. Izobraževanje o prehranski varnosti, trajnostnih praksah in zdravem načinu življenja bi lahko pomagalo posameznikom in skupnostim bolje razumeti, kako pridelovati in upravljati s hrano in naravnimi viri ter kako graditi boljši svet.

Podnebne spremembe in naravne nesreče, kjer Slovenija ni izvzeta, nas opozarjajo, da moramo ta svet graditi na večji solidarnosti, ki se izkazuje v pomoči tistim, ki jo potrebujejo. Ljudem, ki zaradi vojn ali naravnih nesreč niso zmogli pridelati dovolj hrane za preživetje, je potrebno pomagati. Humanitarna pomoč ne sme biti miloščina, za katero prosijo lačne otroške oči, ampak kulturna vrednota naše civilizacije. Ko bomo to zmogli, bomo morda zmogli zaustaviti tudi vojne in drug drugemu priznati osnovno spoštovanje, to je pravico do življenja in pravico imeti nekoga rad.

Lakota vzame vse. Zato pozivi k solidarnosti in s tem pomoči najbolj ranljivim ne smejo biti mimobežnice. Nagovoriti morajo naš um in srce. Politika nam govori, da moramo čakati, biti pazljivi v izbiri besed. Otroci tega ne priznavamo. Vojna je vojna - ni mir. Lakota je lakota - ni poln želodec. Bolezen ni zdravje. Odtegnitev možnosti izobraževanja je vrnitev v kameno dobo, kjer so naše možnosti preživetja minimalne. Zato sta zahteva za mir in varno okolje osnovna za boljši jutri.

Tita Žilavec